

Антоній і Клеопатра

Юрій Клен

1

Повік гойдатися б на хвилях
під голубим вітрилом снів.
За обрієм в обіймах непоборних
гарячий день зомлів.

Коли у ритмі білої нестями
гуде сп'янілий вир годин,
невже поплинеш ти за кораблями,
рокованими на загин?

Коли безумства дикий крик долине
з твоїх потрощених галер,
хай корабель, де хоче, якір кине,
чи ж не однаково тепер?!

І в бурі пристрасти, жаги й одчаю
в її знеможених руках
шаленства прапор полум'ям замає
й горітиме в віках.

2

На золотих келихах, ще недопитих,
Немов роса, рожевіло вино.
Десь сонним лотосом дрімав Єгипет
І дихав пахощами у вікно.

Приніс ти щедрі жертви не Палладі,
а нестерпній, радісній красі.
Ти в передсмертний час її не зрадив
і в честь її ламалися списи.

Що Акціум тобі, і що наруга,
і фльот потрощений? Хай чорний вир
ковтає славу, царства і потугу!..

Свій гордий Рим зневажив тріумвір
і в смертну мить, здолаши все забути,
з розкритих вуст востаннє п'є отруту.